

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Тодор Илиев Тодоров (чрез процесуален представител) срещу НП № 2320/14.12.2021 г., издадено от директора на СДВР, с което на жалбоподателя Тодоров за нарушение на чл. 209а, ал. 1, чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1 от ЗЗ вр. раздел I, т. 7 от Заповед № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването на Република България е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева. От страна на жалбоподателя се излагат конкретни фактически твърдения, респективно такива за съществено нарушаване на процесуалния закон и за нарушаване на материалния закон, като се иска отмяна на НП и присъждане на разноски. Административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител) претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като излага конкретни фактически твърдения, както и конкретни съображения за материална законосъобразност на постановлението.

Показанията на ангажираната по искане на жалбоподателя свидетелка (която при всяко положение в една или друга степен се явява негова близка) не следва да бъдат кредитирани относно версията в смисъл, че въззивникът просто за малко е свалил маската си, само защото това му е било необходимо за секнене. Така изложеното практически противоречи на приложената докладна записка, която изхожда от незаинтересовано от ангажирането на отговорността на г-н Тодоров лице, като не се открива логична причина, ако действително се касаеше за кратковременно сваляне на маската само заради секнене, да се състави визираната докладна записка, в която подобна версия (относно краткотрайно сваляне на маската поради съответната причина) дори да не бъде отразена, както и не се открива логична причина изобщо спрямо жалбоподателя да се приложи съответната репресия. С други думи, следва да се даде вяра по обсъждания фактически въпрос на докладната записка, респективно на изложеното в процесния АУАН, по който начин се установява изложената в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за което липсва в релевантната нормативна уредба).

Заповедите на министъра на здравеопазването от процесния вид по смисъла на чл. 5, ал. 5 от КРБ, независимо от това каква фикция е установена в тази връзка в ЗЗ, се явяват нормативен акт и изискването за обнародване съгласно същата конституционна разпоредба се явява спазено посредством ноторното им публикуване в Интернет на съответния официален сайт на МЗ. Всички адресати на коментираните министерски заповеди са били задължени по спазването им към онзи момент, като в тази връзка не може да се говори за хипотеза на последвала по-благоприятна за правонарушителя правна уредба нито съобразно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, нито съобразно чл. 2, ал. 2 от НК, доколкото визираните тук две разпоредби не касаят правилата, запълващи съдържанието на съответния престъпен състав (за който ще стане дума след малко)/състав на административно нарушение (в който смисъл впрочем е налице и задължителна тълкувателна съдебна практика на Пленума на бившия ВС, макар и конкретно относно престъпленията по транспорта). При това положение е налице хипотеза, при която се установяват признаци на извършено престъпление, а именно по чл. 355, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, т. е. налице е хипотеза по чл. 63, ал. 6 вр. ал. 2, т. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 вр. чл. 33, ал. 2 от ЗАНН (като следва да бъдат съобразени и правилата на НПК относно разпределението на делата между органите на ДП).

При този изход на делото правно основание за присъждане на разноски в тежест на жалбоподателя не е налице, но е налице основание съобразно несъмнения смисъл на действащата уредба по чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя и в тежест на СДВР (съответното юридическо лице съобразно ЗМВР), имайки предвид приложения договор за правна защита и съдействие. Безпредметно е да се обсъжда друго в настоящото изложение.

Мотивиран от всичко изложено, съдът